

stopnicah navzgor, da bi prej prišel na stolp in razpodil krakajoče gavrane. Že se je bližal vratom, ki so peljala na stolp, in pred vrati je s strahom zagledal velikansko kačo, ki je kakor mrtva ležala mirno, zvita v klopčič, na zadnji stopnici. Ni se ganila, ko je stopil poleg nje kralj. Bila pa je to kača-kraljica.

Kralj je odprl vrata. Kača-kraljica pa je oživila in se splazila na stolpno streho. Lezla je tja k Mehitinemu telesu, ki je ostalo nedotaknjeno. Ob Mehiti pa je ležala harfa. Kača-kraljica je lezla čez strune, ki so zapele najlepšo pesem kesanja. Nato se je zvila ob Mehitini glavi v klopčič, dvignila glavo in iz njenih oči je pri- tekla krvava solza. In kača-kraljica je rekla: „Ker nisem hotela tvoje solze ljubezni, Mehita, točim zate solzo kesanja.“

Kralj pa je stal nepremično ob vratih. Okrog glave so mu frfotali črni gavrani, ki so utihnili ob njegovem prihodu. Ko je slišal kralj besede kače-kraljice in videl odprte svete oči svoje hčere in njena rožna, nedolžna lica, je glasno zajokal, padel z vso težo na tla in poljubil hčerine noge. Ob poljubu mu je počilo skesano srce. Ob poljubu so se oglasili zopet gavrani in njih pesem je donela čez širno polje, vesela pesem. Na nebu pa so se prikazale tri svetle zvezde: Mehita, Sima in kralj.

A. Debeljak:

Zimski poldan.

Starke smreke veje sklanjajo
k peščenim tlom zasneženih skalin
in sanje strmoglave sanjajo,
zavite toplo v snežni hermelin.

Prek ravni za kanafas se nov
srebri preproga čistih svilenin;
vanj tkalec solnce tke blestečih snov
draguljev dragih, zvezdnih vezenin.

